

Eva en Leon genieten met hun zoontje van een relaxte vakantie in een Drents vakantiehuisje.  
Tot Eva op een ochtend wakker wordt en haar ergste nachtmerrie waarheid is geworden...

# LINDA VAN RIJN

## ZOMERHUIS

LITERAIRE THRILLER





ZOMERHUIS



Linda van Rijn

# ZOMERHUIS

*Literaire thriller*





# *PROLOOG*





ZE HOORDE HEM VOORDAT ZE HEM ZAG. ALTIJD DIEZELFDE passen. Langzaam, alle tijd, hij waande zich onbespied. En dat was hij ook. Zo ver het bos in zou niemand hem zoeken. En haar ook niet. Vooral haar niet. Niemand die haar miste.

Papa en mama dachten dat ze met haar vriendinnen mee was naar het strandje. Of naar het zwembad. Die zouden haar niet gaan zoeken. Natuurlijk niet. Het leek ze helemaal niks uit te maken wat ze allemaal deed. En haar vriendinnen dachten dat ze bij de caravan was. Of weg. Of ergens anders. Die leken het ook allemaal niks uit te maken.

Hij was anders geweest, eerst. Het was zo stom dat het niemand kon schelen hoe het met haar ging, en toen was hij er ineens en hem maakte het wel uit. Hij luisterde naar

haar. Luisterde echt. Hij vroeg hoe het ging en onthield wat ze vertelde. Hij belde als ze alleen thuis was. Dat voelde fijn. Toen nog wel.

Het voelde nu allang niet meer fijn. Misschien was ze eerst verliefd geweest, dat wist ze eigenlijk niet zeker. Nu in elk geval niet meer. Maar nu kon ze niet meer terug.

Hij zei altijd dat zij het ook wilde, maar dat was niet waar. Natuurlijk wilde ze het niet. Hij was groot en vies en ze wilde hem niet. Nergens. Niet in haar mond, en ook nergens anders. Maar hij deed het gewoon en ze onderging het. De gevolgen waren te groot als ze dat niet zou doen. Of als ze erover zou praten. Hij had gezegd wat hij dan zou doen en ze wist dat hij het meende.

Ze hoopte dat ze haar mond kon blijven houden. Soms moest ze op haar tong bijten om niet uit te schreeuwen dat ze het zou zeggen. Dat ze naar de politie zou gaan. Hij zou woedend worden. Maar ze wist niet hoelang ze het zwijgen nog kon volhouden.

Hij was nu heel dichtbij. Hij lispelde haar naam. De s liet hij langer duren dan nodig, waardoor het altijd een beetje klonk alsof hij een slang was.

Ze gaf geen antwoord. Ze maakte sowieso geen geluid. Het had geen zin, niemand die haar kon horen. Hij kon alles doen.

Ze sloot haar ogen en kromp in elkaar.





# *HOOFDSTUK 1*

DOOR DE OPENSTAANDE BALKONDEUREN DRONG HET GE-luid van een kwetterende merel de slaapkamer binnen. Met een combinatie van vermoeidheid en irritatie keek Eva van Riemsdijk op de wekkerradio naast haar bed. 4.42 uur. Wat zong die vogel vroeg. In de verte loeide de sirene van een politieauto. Eva draaide zich om, stompte in haar kussen en voelde de slaap verder wegtrekken.

Niet dat ze niet moe was. Integendeel. Maar zoals altijd als ze te dicht tegen de ochtend wakker werd, was de fysieke vermoeidheid te veel opgelost. Moe was ze tegenwoordig altijd wel, maar toch kon ze niet meer slapen. In tegenstelling tot Max, die nadat hij zijn flesje had gekregen weer snel was ingedommeld. En in tegenstelling tot Leon, die naast haar lag en te oordelen aan zijn diepe, regelmatige ademhaling niet had meegekregen dat Eva er net uit

was geweest. Zoals elke nacht, dus verbaasd was ze niet. Hun afspraak dat zij de nachten deed omdat hij nu eenmaal nooit meer in slaap kwam, zelfs al was het pas één uur, beviel hem prima. Toen Eva laatst had geprobeerd er met hem over te praten, had ze al snel gemerkt dat die afspraak niet onderhandelbaar was. Nu hoopte ze vooral dat Max binnenkort eindelijk hele nachten zou gaan doorslapen. Om haar heen hoorde ze alleen maar verhalen van baby's die al na twee of drie maanden doorsliepen. Max was ruim zes maanden.

Vannacht was niet de ergste nacht geweest, aangezien Max pas om halfvijf voor het eerst wakker was geworden. Dat was weleens anders. Soms moest ze er drie, vier, zelfs vijf keer uit op een nacht. Maar nu lag ze op haar rug en keek naar het plafond. Dat het buiten al bijna licht was, hielp ook niet erg mee. Ze wierp opnieuw een blik op de wekker. 4.46 uur. Het schoot door haar heen dat dit vroeger geen vreemd tijdstip was geweest om uit de kroeg te rollen, maar dat was een plek waar ze al een tijdje niet meer was geweest. Niet dat ze dat erg vond. Ze vond het leuk om met vriendinnen af te spreken, maar de tijd van het echte stappen lag achter haar. Tegenwoordig was ze liever thuis met haar kind. Bij die gedachte grimaste ze onwillekeurig. Ooit had ze geroepen dat ze nooit zulke dingen zou gaan zeggen. Dat moeders natuurlijk gewoon nog konden uitgaan. En dat was ook zo: het kon wel. Maar ze wilde het niet.

Automatisch kwam er een glimlach op haar gezicht. Hij mocht haar dan 's nachts uit haar slaap houden, dat nam natuurlijk niet weg dat Max het allerbeste was wat haar ooit was overkomen. Nog veel beter en mooier dan

ze ooit had vermoed. Bijna twee jaar had ze moeten wachten voordat ze zwanger was. In die jaren, en natuurlijk tijdens de zwangerschap, had ze zich allerlei voorstellingen gemaakt van hoe het zou zijn, maar geen van die ideeën kwam in de buurt van de werkelijkheid. Het was nog veel intenser, mooier en soms ook zwaarder dan ze had kunnen vermoeden. Ze had nooit gedacht dat ze zo belachelijk veel kon houden van wie of wat dan ook. Dat een baby betekende dat je je eigen leven gewoon echt minder belangrijk vond, dat alles ineens om hem draaide en dat dat prima was. Het was een gevoel waarop je je simpelweg niet kon voorbereiden en dat ook nergens mee te vergelijken was.

Ze draaide zich op haar zij en keek met nietsziende ogen naar het openstaande raam, terwijl ze bedacht dat als je je ergens niet op kon voorbereiden, het misschien ook niet zo gek was dat je je soms een beetje overvallen voelde. Want ook dat gevoel had ze erbij gekregen toen ze moeder werd. Ze had altijd de strakke controle over haar eigen leven kunnen voeren, maar sinds Max er was, had ze vaak het gevoel dat ze die controle kwijt was. Dat iemand anders haar leven had overgenomen. Dat was natuurlijk ook zo en hoewel ze hier echt wel van tevoren over had nagedacht, kon ze er toch slecht mee omgaan. Ze wilde heel graag een relaxte moeder zijn, eentje die meebewoog – go with the flow. Als het vandaag niet lukte, dan moest het morgen maar: die instelling. Maar helaas, ze had over zichzelf geleerd dat ze zo niet in elkaar zat. Ze bewoog niet makkelijk mee, ze vond het moeilijk als haar dagindeling in de war werd geschopt en ook als ze een hele dag in beslag werd genomen door Max die nog geen twee minu-

ten weggelegd wilde worden. Dat kon ze natuurlijk niet op hem afreageren. Hij was zes maanden, hij kon er niks aan doen. Maar aan het einde van zo'n dag was ze vaak aangebrand, narrig zelfs. En dan was het Leon op wie ze het afreageerde, ook al was ze daar niet trots op.

Terwijl ze luisterde naar zijn ademhaling, dacht Eva aan hoe hun relatie was veranderd sinds de komst van Max. Aan de ene kant waren ze naar elkaar toe gegroeid, dat stond buiten kijf. Dat ze door Max op de meest bijzondere manier voor altijd aan elkaar waren verbonden, gaf hun relatie een extra laag die nergens mee te vergelijken was. En als ze Leon met Max in de weer zag, hield ze nog meer van hem dan eerst. Maar als ze eerlijk was, was dat niet het gevoel dat in het dagelijks leven overheerste. Dat stond meer in het teken van slaapgebrek, haast en meer irritaties en ruzies dan voordat Max er was. In het weekend viel het nog wel mee. Dan sliepen ze om de beurt uit en hoefden ze niet te haasten, wat al heel wat ergernis scheelde. Maar op doordeweekse dagen was het niet altijd even gezellig. Op de dagen dat Eva werkte, moesten ze 's ochtends enorm haasten om allebei op een redelijk tijdstip op hun werk te kunnen zijn. Ze hadden afgesproken Max om de beurt naar het kinderdagverblijf te brengen, maar in de praktijk deed Eva het vaker dan Leon omdat hij langere werkdagen maakte. Ze wist heus wel dat hij zestig uur per week werkte en dat dat bij het advocatenkantoor waar hij in dienst was het gemiddelde was. En dat de flexibiliteit in haar werk als accountmanager bij een uitzendbureau nu eenmaal groter was. En dat Leon jarenlang keihard had gewerkt om partner te kunnen worden en hij die kans nu zijn doel binnen handbereik was,



niet meer door zijn vingers kon laten glippen. Maar het betekende wel dat Eva zich vaak in bochten moest wringen en ook dat Max soms langer op de opvang zat dan ze zou willen.

Soms vond Eva wel dat Leon best wat flexibeler kon zijn, en meer begrip voor haar kon tonen. Als ze moe was omdat ze elke nacht in de weer was met Max, hoefde hij heus niet aangebrand te reageren als ze een keer uit haar slof schoot. En als hij weer eens de belofte dat hij Max zou brengen of halen niet nakwam, mocht hij heus wel wat begrip tonen voor Eva's irritatie daarover. Een reële irritatie, vond ze zelf.

Eva draaide zich weer op haar rug en staaarde naar het plafond. Er zat een dunne scheur vanaf de plek waar Leon de lamp had opgehangen helemaal tot aan de muur. Het huis was oud, meer dan honderd jaar. Eva hield van de knusse sfeer ervan en de mooie details. Toch overwoog ze steeds vaker om het te verkopen. Het appartement was nou niet meteen de meest handige plek voor een gezin. Max' kamertje was zo klein dat er net een bedje en een commode in pasten. Zijn kleertjes lagen in hun eigen kleedingkast, want voor een extra kast was in zijn kamer geen plek.

Een tweede kind konden ze hier niet krijgen en dat vond Eva jammer, want het was op termijn wel haar wens. Ook die van Leon. Ze hadden het er al vaker over gehad dat ze allebei hoopten dat Max niet alleen zou blijven. Maar dan moesten ze wel eerst op zoek naar een ander huis. Eva had lange tijd geroepen dat ze nooit de stad uit zou gaan, maar de laatste tijd begon ze daar – tot haar eigen verbijstering – anders over te denken. Niet meer altijd die trappen op

en af, met de maxicosi en een tas vol boodschappen. En wat zou het in de zomer fijn zijn om een tuin te hebben in plaats van een balkon.

Ze wist wel hoe Leon zou reageren als ze het voorstelde. Hij was verknocht aan de stad en moest er niet aan denken om die te verlaten. Net als zij was hij opgegroeid in een dorp en daar wilde hij nooit meer wonen. Hij hield van de reuring, de levendigheid, de vibe die altijd in Amsterdam leek te hangen. Hij wilde de deur uit kunnen lopen en binnen honderd meter al twee koffietentjes en een leuk café tegenkomen. Hij wilde cocktails kunnen drinken in een skybar, als hij daar ineens zin in kreeg. Eva wilde dat ook, ze had er jarenlang van genoten in de stad, maar de nadelen begonnen haar steeds meer tegen te staan. Misschien kwam dat ook wel doordat zij twee werkdagen had ingeleverd toen Max kwam, en daardoor vaker thuis was. Als Leon thuis was, was zij er ook. Dan trokken ze er vaak met z'n drieën op uit. Leon hoefde nooit in z'n eentje boodschappen te doen en niet alleen Max maar ook twee tassen de trap op te sjouwen.

Misschien was het een onderwerp om deze vakantie aan te snijden, bedacht Eva. Als ze genoeg tijd hadden om te praten, als ze niet gehaast of moe waren of er nog van alles moest gebeuren. Als ze, kortom, even wegstapten van hun leven van de laatste tijd.

Leon draaide zich om en bromde wat in zijn slaap. Eva keek maar weer eens op de wekkerradio. 5.01 uur. Ze vreesde dat ze de slaap niet meer zou vatten. Misschien kon ze er beter uit gaan en alvast wat spullen gaan inpakken, want er was nog genoeg te doen.

‘Dit moet er ook nog bij.’ De flessensterilisator viel bijna uit haar hand toen Eva het ding boven op Max’ donkerblauwe zitzak naar de auto sjuowde. ‘En ik wil toch de babygym meenemen. Max vindt dat altijd zo leuk en als hij niks te doen heeft, kun je hem ook niet zomaar wegleggen. Dan wil hij de hele tijd worden opgetild.’

‘Eva...’ Leon stond bij de achterbak van hun zwarte Audi-stationwagen en keek haar aan met een mengeling van vermoedigheid en lichte irritatie. ‘Ik wist niet dat ik een aanhanger had moeten huren.’

Eva negeerde hem en begon stoïcijns een plek voor de spullen te zoeken in de kofferbak. Dat lukte niet, want de auto zat echt tot de nok toe vol. Daarom probeerde ze het op de achterbank, maar als de maxicosi er ook nog bij moest, kon ze daar eigenlijk ook weinig meer kwijt. Ze liep terug naar de kofferbak om spullen te zoeken die er wel uit konden.

‘Waarom moet je nou per se je eigen barbecue meenemen?’ mopperde ze, niet voor het eerst. Leons Weber had een eigen reishoes en nam veel te veel ruimte in beslag. Met het campingbedje, de kindervan en hun twee reistassen erbij – een voor hen tweeën en een aparte voor Max – was de achterbak inderdaad snel gevuld.

‘Hou nou eens op over die barbecue’, zei Leon, nu echt geërgerd. ‘Als je dingen zoekt die thuis kunnen blijven, heb ik nog wel een rijtje. Waarom moet die zitzak eigenlijk mee? We hebben toch een wipstoel? Dat flessending kun je thuislaten, er is namelijk ook gewoon een pan met water. Die babygym is trouwens ook onzin. We zitten midden in de bossen. Leg hem op een kleed en hij kan naar de blaadjes van de bomen kijken. Vindt hij vast prachtig.’

Eva rolde met haar ogen, maar omdat ze met haar rug naar Leon toe stond, zag hij het niet. Wat waarschijnlijk beter was, want er was tegenwoordig al zo weinig voor nodig om het tussen hen te laten ontploffen. Natuurlijk kon ze de babygym thuislaten, maar als Max dan toch ineens niet naar de blaadjes van de bomen wilde kijken, wist ze al wie er voor entertainment zou moeten zorgen. En dat was niet degene die nu zo hard beweerde dat het ding niet nodig was.

‘We gaan drie weken weg’, zei Leon. ‘Geen drie jaar. Het slaat nergens op wat jij allemaal hebt meegenomen.’

‘Het stond je anders vrij om Max’ spullen zelf in te pakken’, was Eva’s al even chagrijnige antwoord. ‘Dan had je zelf kunnen beslissen wat we wel en niet meenemen. Maar op veel actie in die richting heb ik je niet kunnen betrappen.’

Dat was flauw, dat wist ze ook wel, want Leon had tot gisteravond laat gewerkt en bovendien was ze stiekem alleen maar blij dat zij alle spullen voor Max had ingepakt. Leon vergat toch de helft, of nam niet de goede kleertjes mee. Laatst bleven ze een keer bij haar ouders slapen en had Leon voor Max niks anders dan twee rompers en één shirt meegenomen, dat ook nog eens hartstikke dun was. Max had het koud en bovendien waren ze voor de middag al door de kleren heen.

‘Alsof ik daar tijd voor had’, beet Leon haar toe. ‘Maar wat mij betreft ruimen we de hele auto uit en dan begin ik opnieuw met inpakken. Gebeurt het tenminste goed.’

Eva moest op haar tong bijten om geen scherpe opmerking te maken. Alles in haar verzette zich, maar ze wist haar mond te houden. Als ze hier nu op inging met wat

ze echt wilde zeggen, dreigde het wel een heel slecht begin van de vakantie te worden. Ze kende Leon langer dan vandaag. Als hij gestrest was, zoals nu, kon hij onhebbelijk en onaardig reageren. Dat ze zelf moe was, hielp ook niet mee. Ze hadden al vaak genoeg ruzie gehad in zo'n situatie en het eindigde er altijd mee dat ze na een hoop geschreeuw over en weer allebei beloofden de volgende keer rekening met elkaar te houden, wat ze lang niet altijd deden. Maar aangezien ze zo nog meer dan twee uur met elkaar in de auto moesten zitten, koos Eva liever eieren voor haar geld.

Ze negeerde Leons opmerking en zijn geërgerde blik en begon de zitzak alsnog in de auto te proppen. Er verschoven wat spullen en ze hoorde iets kraken, maar toen had ze het voor elkaar. De opgeklapte babygym wist ze uiteindelijk tussen de voorstoel en de achterbank te krijgen en de sterilisator kon boven op de wipstoel die daar al opgevouwen lag. Het paste allemaal net en met een lichte triomf bekeek ze het resultaat, terwijl ze Leons afkeurende blik heus wel in haar rug voelde prikken.

Met twee treden tegelijk liep ze de trap op naar hun appartement op de tweede etage. Het was niet eens echt warm vandaag, maar toch zweette ze onder haar dunne shirt.

Eva ging het huis binnen en keek om zich heen. Ze had Max even in de box gelegd, waar hij nog steeds lag te staren naar de mobile die boven zijn hoofd bewoog. Het ding was met zijn hardplastic jungledieren te lelijk voor woorden, maar Max was dol op de felle kleuren, lichtjes en de ingeblikte muziek die de mobile kon afspelen. Het liefst had ze de mobile ook ingepakt, maar ze wist nu al wat Leons reactie zou zijn, dus deed ze het maar niet.

Ze haalde diep adem en probeerde structuur te krijgen in alle 'niet-vergeten-pop-ups' die in haar hoofd heen en weer sprongen. Ze hield van vakantie, maar met een baby was het wel een ander verhaal dan voorheen. Het was fijn om samen vrij te zijn en eindelijk weer eens echt tijd voor elkaar te hebben, maar drie weken weg vond ze bij nader inzien toch wel veel. Dat zou ze natuurlijk nooit tegen Leon zeggen. Ze durfde het amper aan zichzelf toe te geven, vooral omdat ze zich had voorgenomen niet zo'n duffe moeder te worden, maar sinds Max er was, was ze gewoon veranderd. Waar ze het vroeger pas vakantie noemde als ze er minstens drie uur voor in een vliegtuig had gezeten, wilde ze nu liever het land niet uit. Sowieso wilde ze niet ver reizen, maar ze vond het ook gewoon een fijn idee dat ze, als er iets met Max was, zo weer thuis konden zijn. Of in een ziekenhuis waar iedereen Nederlands sprak. En waar ze het vroeger pas leuk vond als er elke dag iets avontuurlijks op het programma stond, wilde ze nu gewoon drie weken op een rustige plek zijn. Niet te veel slepen met Max, hem niet de hele tijd uit zijn ritme halen. Ze schaamde zich er een beetje voor hoe ze had geoordeeld over moeders die dat zeiden, terwijl ze nu pas begreep hoe belangrijk dat was voor een baby. Ze wist gewoon dat als ze Max wel uit zijn ritme haalde, hij van slag kon raken. Daar had ze ook zichzelf mee, want dan sliep hij 's nachts nog veel slechter dan hij nu al deed.

De vakantie in Drenthe was het compromis geweest. Leon had naar Spanje gewild. Vliegen naar Barcelona of Málaga en dan lekker drie weken in een vakantiehuis aan de costa. Of eigenlijk: meerdere vakantiehuisen, want hij had een route uitgestippeld zodat ze ook nog wat van

het land zouden zien. Eva had meteen gezegd dat ze dat niet wilde: te veel gesleep. Met Max, maar vooral ook met spullen. Toen had Leon voorgesteld om drie weken hetzelfde huis te huren zodat ze niet voortdurend hun koffers hoefden te pakken. Eva was er niet echt op ingegaan, maar in de dagen daarna merkte ze dat ze al buikpijn kreeg bij het idee. De vliegreis, het rondrijden met een huurauto in een ander land, het huis dat natuurlijk niet zoals hun eigen huis was ingericht op een baby. Op een dag zou ze er heus wel weer voor openstaan om naar het buitenland te gaan, en misschien ook wel verder weg dan Spanje, maar het was gewoon te snel. Max was pas een halfjaar, feitelijk begon ze net te wennen aan het moeder-zijn.

Met lood in haar schoenen had ze aan Leon verteld dat ze in Nederland wilde blijven. Of eigenlijk: dat ze thuis wilde blijven. Hij had afwijzend gereageerd, haar onder de neus gewreven dat ze altijd vond dat die moeders niet zo moesten miepen over de vakantie met hun kind. Daar had Eva hem meteen gelijk in gegeven, maar ze was veranderd, had ze gezegd.

Gelukkig was Leon al snel bijgedraaid. Hij begreep het ook wel, zei hij, het was immers ook een behoorlijke onderneming om te gaan vliegen met een baby. En met de auto konden ze tenminste meer meenemen. Want dat was de afspraak: ze zouden dan wel drie weken in Nederland op vakantie gaan. Thuisblijven zag Leon niet zitten, midden in de zomer met een baby op een Amsterdamse etage. En hij wilde niet naar een huisjespark, had hij meteen geroepen. Eva was gaan googelen, maar een goed alternatief had ze niet gevonden. Uiteindelijk was Leon degene geweest die had voorgesteld naar het zomerhuis-

je van haar ouders in Drenthe te gaan. Eigenlijk brachten haar vader en moeder er hun zomervakanties door, maar omdat haar vader dit jaar aan zijn knie werd geopereerd, zouden zij een jaartje overslaan. Leon had meteen gebeld en natuurlijk hadden haar ouders ja gezegd, anders stond het huisje toch maar leeg.

Leon was meteen enthousiast geweest over zijn eigen plan, Eva had aan het idee moeten wennen, maar toen was ze aangestoken door Leons enthousiasme. Ze had elke zomer van haar jeugd in het kleine, houten chalet doorgebracht. Pas op haar achttiende was ze voor het eerst in het buitenland geweest: met vier vriendinnen naar Lloret de Mar. Niet dat ze het erg vond dat ze als kind altijd in Nederland op vakantie was gegaan. Ze bewaarde mooie herinneringen aan de zomers in de Drentse bossen. Sterker nog, ze zou Leon nooit hebben ontmoet als haar – en zijn – ouders geen zomerhuis op de camping hadden gehad. Ergens was het wel mooi symbolisch dat ze nu, tijdens hun eerste vakantie als gezin, naar de camping gingen.

Eva keek op haar horloge en stelde vast dat ze beter verder kon gaan dan hier een beetje te staan dagdromen. Anders zouden ze vandaag überhaupt niet meer in Drenthe aankomen. Ze streek nog even over Max' donkerblonde babyhaartjes, waarna hij voluit naar haar grijnsde. Daarna liep ze naar de babykamer om te zien of ze alle spullen had. Op de commode stond alleen nog de luiertas. De rits ging niet meer dicht omdat ze er nog snel een extra melkpoedertoren en een thermosfles met heet water bij had gestopt. Het was best een eind rijden en ze vond het vervelend als ze eerst op zoek moesten naar een tankstation als Max huilde omdat hij honger had. Ze pakte de



tas en keek rond in de kamer om te zien of ze niks vergeten waren.

Te horen aan zijn voetstappen op de trap kwam Leon naar boven. Hij keek eerst in de huiskamer en stak daarna zijn hoofd om de hoek van de deur van de babykamer. 'Ben je klaar?' vroeg hij afgemeten.

Eva knikte. 'Leon', zei ze, toen hij alweer bijna op de gang stond.

Hij draaide zich om. 'Ja?'

'Kom even hier.'

Hij stapte de babykamer weer in. Hij was lang, een stuk langer dan zij en als hij dichtbij stond moest ze altijd een beetje naar hem opkijken. Heel cliché was ze, onder andere, gevallen voor zijn brede borstkas waartegen ze kon wegduiken. Zijn armen om haar heen. Leon was een echte man, een beetje beschermend, soms zelfs een beetje bezitterig, maar dat vond Eva alleen maar leuk. Ze hield ervan als iemand moeite voor haar deed.

Ze legde haar hand tegen zijn borstkas. 'Zullen we alsjeblieft een beetje leuk tegen elkaar doen?' Ergens voelde ze vermoeidheid toen ze die vraag stelde. Op een of andere manier was er met de komst van Max ook een snauwerigheid in hun leven gekomen die ze daarvoor niet hadden gehad en waar Eva maar moeilijk de vinger op kon leggen.

'Misschien kun je dan zelf een beetje om je toon denken', antwoordde Leon. 'Want je bent bepaald niet de gezelligste.'

Opnieuw moest Eva op haar tong bijten om geen ruzie uit te lokken. Zijn opmerking was gemeen en dat wist hij zelf ook wel. Vanbinnen kookte ze, maar ze negeerde hem. 'Laten we samen proberen het gezellig te houden', zei ze

afgemeten. ‘Dat lijkt me voor ons allebei beter, aangezien we nog een hele tijd bij elkaar in de auto moeten zitten.’

Daarna liep ze langs hem heen naar de huiskamer. Leon had de maxicosi al op de eettafel gezet en Eva haalde Max uit de box. Ze legde hem in zijn autostoeltje en terwijl Leon een laatste ronde door het huis liep om te zien of ze niks vergeten waren, zette Eva Max in zijn autostoeltje. Daarna haalde ze de luiertas op en ging voorin zitten, haar benen een beetje opgevouwen omdat er eigenlijk niet genoeg ruimte was naast de tas.

Leon kwam naar beneden, sloot de voordeur af en stapte ook in. Ze reden de straat uit, langs de Amstel. De terrassen zaten vol, hoewel het niet eens de mooiste zomerdag was. Maar het was vrijdag en dan tierde de Amsterdamse horeca altijd welig. Eva had eigenlijk vanochtend al willen vertrekken, maar het inpakken van de spullen had veel meer tijd gekost dan gedacht, ondanks het vroege beginnen en de voorbereidingen die ze gisteren al had getroffen. Daar had ze zich lelijk in vergist.

Leon sloeg af en even later reden ze op de Wibautstraat. Het was gelukkig niet druk. Op vrijdagmiddag kon het verkeer in de stad nog weleens vaststaan, maar het weer was goed en daarom wemelde het overal van de fietsers die weliswaar gevaarlijk tussen de auto’s door schoten, maar in elk geval niet voor file zorgden.

Eva leunde achterover in haar stoel terwijl ze de stad uit reden. Het was iets na halfeen. Als ze inderdaad door konden rijden, kwamen ze nog voor drieën aan op de camping.

‘Eef.’ Leon verbrak na een tijdje de stilte die tussen hen in had gehangen. Zijn stem klonk minder hard, verzoe-

nend. Ze keek opzij. Hij keek vluchtig terug en richtte daarna zijn aandacht op de weg, omdat hij moest invoegen op de A10.

‘Laten we leuk doen tegen elkaar’, zei hij nu zelf. ‘Sorry dat ik liep te chagrijnen. Ik was geïrriteerd dat we zoveel mee moeten nemen en dat het allemaal niet opschoot.’

Eva liet haar adem ontsnappen en knikte langzaam. Ze zei niet wat ze eigenlijk wilde zeggen, maar aanvaardde het excuus. Het had geen zin om hem na te dragen dat hij beter vooraf kon nadenken en zich in kon houden als hij een slecht humeur had. Dat dat altijd nog beter was voor de sfeer dan pas na een halfuur zijn excuses aanbieden. Al die dingen had ze al eens gezegd, en Leon gaf haar dan altijd gelijk, maar uiteindelijk schoot ze er niet zoveel mee op. Er was haar nu een hoop aan gelegen dat de sfeer snel opknapte. Dit was hun eerste vakantie als gezin en die wilde ze niet laten verstieren door muizenissen.

‘Oké’, knikte ze daarom. ‘Laten we er maar over ophouden.’ Ze legde haar hand op Leons been, hij boog zich naar haar toe om haar een kus te geven en keek daarna snel weer voor zich uit. Eva liet haar hand liggen. Op de achterbank was Max in slaap gevallen.

